

Alica v reťaziach

Lina Franková

COO
BOO

Alica v reťaziach

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Lina Franková

Alica v reťaziach – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

***Alica
v reťaziach***

Alica v reťaziach

Lina Franková

**COO
BOO**

Text © Lina Franková, 2025

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4882-7

ISBN e-knihy 978-80-566-4896-4 (1. zverejnenie, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-4897-1 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-4895-7 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Teodorovi...

Dúfam, že nikdy nebudeš mať pocit, že sa musíš skrývať za maskou. Si úžasný presne taký, aký si.

„We're All Mad Here!“

Alice's Adventures in Wonderland

Ľrológ

Boli to obyčajní chlapci.

Obyčajní chlapci...

Išlo o jedinú súvislú myšlienku, ktorú si Mirón v tú chladivú jarnú noc dokázal udržať v zásadnom momente, keď sa ocitol uprostred chaosu. Chaos bol ako zákon, jeho vznik bol nevyhnutný. Vznikol zakaždým, keď sa strhla bitka. Netušil, čo presne znamená nepokoj, ktorý sa mu usadil v hrudníku a pripomínal stále bzučiaci roj včiel, ale mal ho v sebe odnepermäti. A mal ho v sebe až príliš veľa. Práve teraz však nevedel, či ho náhodou neznepokojuje fakt, ako urputne sa snažia *nebyť* individuálni, pretože kým si pocit predierajúci sa cez jeho rozbúrené, adrenalinóm rozkolísané vnútro zanalyzoval, z neprehľadného zmätku sa vynoril rozzúrený dlháň a vyštartoval priamo na neho. Chlapec sa naňho rútil ako tank, očividne sa spoliehal iba na silu vlastnej váhy. Lenže Mirón ho bleskurýchlo kopol do žalúdka. Síce ho neodhodil, ale zabránil mu dostať sa do jeho osobnej zóny. Keď sa dlháň s prekvapeným a bolestným

záupením prehol, doslova ho preskočil. Vyleštenými topánkami sa mu v skoku odrazil od miesta medzi lopatkami, kovové podrážky sa v tme prízračne zaleskli, a keď dopadol do trávy, okamžite sa pustil do ďalšieho chlapca, ktorý sa pred ním objavil. Ten už bol priemerne vysoký, približne ako Mirón. No ani zďaleka nebol natoľko obratný.

Ruky mu pracovali takmer automaticky. Ich neomylnosť, údernosť a zároveň až baletná ľahkosť sa načisto vymykali rozorvanej mysli ukrytej v tele, na ktoré sa mohol dokonale spoľahnúť. Vrtko odrážal mladíkove zovreté päste. Ak sa domnieval, že mu skrátka zmaľuje tvár, bol načisto vedľa. Hoci mu Mirón nemohol uprieť rýchlosť, jeho päste sa mu sotva priblížili k tvári. Každý úder zablokoval a ruku mu odrazil.

Vo vzduchu začínal cítiť pach krvi z rozbitých úst a zlomených nosov. V tme sa blyšťali kovové *zajačie uši*...

Mirón stratil trpezlivosť a uštedril mu úder otvorenou dlaňou medzi oči, lenže neomráčil ho.

Podivné bolo to, že Doriani nemali ani len masky, a priam neuveriteľné, že sa nejako pomenovali, že tam hore na povrchu vôbec fungovali.

Kovové zajačie masky s pozlátenými vetvičkami vavrínu pretkanými cez uši, so zlostinými, znetvorene pôsobiacimi nepravidelnými otvormi na oči, striebornými fúzikmi, cvočkami, napevno pripevnenými cvikrami... to všetko oproti tým *obyčajným chalanom* pôsobilo na chlapcoch od Alíc monštruózne.

Lenže Doriani už prestávali byť len mladíkmi, ktorí podrývali ich autoritu, pričom sa postupne zbavovali strachu, ktorým páchli zakaždým, keď sa predsa len odvážili provokovať. A vytrácal sa nielen strach, ale aj určitý rešpekt, ktorý viacerí z nich nedokázali celkom vymazať zo svojich pohľadov, keď sa

s chlapcami od Alic dostali do stretu. Čosi sa menilo. Isteže, súčasná realita bola nastavená tak, že doslova každá výrazná odlišnosť vyvolávala vlnu nevôle od väčšiny. A oni, odetí vo svojich maskách a všetkom ostatnom, predstavovali samozvaný vrchol inakosti. Napriek tomu bolo zvláštne, že Dorianov bolo čoraz viac a viac, ako na revanš strácali plachosť a vyvolávali otvorené konflikty.

Ako práve dnes v noci v parku, pomyslel si Mirón a s takmer tanečným obratom si chlapca, s ktorým sa práve bil, prehodil cez plece.

Všade vôkol neho robili mládenci v zajačích maskách to isté. Doriani ako obvykle nemali šancu. Temné aristokratické kabáty ostro kontrastovali s riflami a bundami. Chlapci od Alic boli hrdí, že už na pohľad je jasné, kto je tu viac.

Keď dostali provokačný odkaz od kuriéra, rozhodne neočakávali, že v parku na lavičkách nájdu také množstvo posedávajúcich a sprostoto sa im pochechtávajúcích Dorianov.

Chlapci v čiernom boli, naopak, absolútne potichu. Bez jediného slova pred nimi zastali, ruky mierne natiahnuté od tela (perfektný výcvik trval mladým, pružným telám sotva rok a na konci im neúmerne zvýšil sebavedomie). V tmavej noci sa skveli ostré zajačie uši ovenčené víťaznými vavrínmi, ich oči, studené a nehybné, vyvolávali strach a pod zajačími pyskami, dokonale prepracovanými a zlovestnými, sa črtali len vážne, nič nehovoriace ústa. Nikdy s nimi nediskutovali.

Nikdy!

Aj keď vedeli, že nemota spôsobuje akurát tak neznesiteľné a nikdy neutíchajúce vrenie ich krvi.

Alica mala pravdu, preletelo roztržitému Mirónovi hlavou, keď zboku komusi laktom udel do sánky a rozbehol sa vpred,

tvrdó útočiac na náhodne vybranú obeť. Vyzeralo to, akoby začínali ťažiť z neoficiálnej podpory dospelých.

Bitka, ku ktorej došlo v parku, kde na provokujúcich Dorianov natrafili, bola síce z oboch strán podporená značnou početnosťou bitkárov, no napočudovanie nijako extra hlučná. Decimovali ich bez slov, osobu za osobou, a nikto si neuvedomil, že hneď za stromami sa nachádza budova Nočnej knižnice.

Až kým noc nepreťal vysoký dievčenský výkrik:

„ALICE sú späť!“

Nič nevie upútať pozornosť spoľahlivejšie ako prenikavo tenký vreskot.

Mirón chlapca pred sebou nešportovo kopol do rozkroku, aby získal čas na pootočenie sa za hlasom.

Rovno pod nočnou lampou stála tínedžerka, knihy popadané pri nohách, a hystericky jačala na celé okolie:

„Alice! Alice! Alice sú späť!“

Mirónovi sa rozbúšilo srdce, hoci pri všetkej námahe a vypätí ani netušil, že môže tlčť ešte rýchlejšie. Zasiahol ho nový príval adrenalínu. Prelial sa cez neho ako svieža, príjemne úzkostlivá vlna.

Nikto si nemohol dovoliť prestať sa brániť či útočiť, na to už boj príliš eskaloval, ale Mirón aj ostatní predsa len zachytili zopár zdvihnutých rúk, ktoré boli odeté v čiernych rukaviaciach, prípadne mali rukávy stiahnuté kovovými manžetovými gombíkmi.

Ohlasovali ústup.

Dievča ďalej jačalo a oni sa jeden po druhom obracali a nečujne a rýchlo ako srnce utekali a mizli v najtemnejších zákutiach parku.

Nikdy nechceli, aby ľudia uverili, že existujú. Toto rozhodnutie sa im síce vypomstilo prehnanými výmyslami, ktoré sa o nich rozšírili, keď ich niekto náhodou zahliadol alebo sa hlúpo zavrtali do veľkého incidentu ako práve teraz. V dôsledku toho o nich kolovali reči – že sú nebezpeční a napádajú slušné deti, nevinných občanov, že rebelujú, hrajú sa na niečo, čím nie sú, že kazia morálku mladistvých... A potom slečinky, ako bola aj táto v ružovkastej mikine, jačali ako zmyslov zbavené! Ale komu na tom záležalo? Podstatné bolo, že sa im aj napriek snahe utajiť svoju existenciu všetko rúcalo ako domček z karát. No i tak... aj naďalej budú klamať, zahmlievať, tvrdiť, že takí ako oni nie sú... hoci tým prispievajú k všeobecnému zmätku. Chceli byť proste *slobodní*.

A naučili sa, že najviac na tomto svete znamená byť v stave permanentnej pripravenosti.

Naučili sa za svoju slobodu aj pobiť.

Kapitola 1

TERAZ

„... Pretože sú to násilnícke zvieratá...“

„... nie sú! Sú to iba báchorky, ktorými ma strašila už stará mama! Je to konštrukt spoločnosti, ktorá potrebuje ventil, preto sa prirodzene šíria reči, ktoré ti ten ventil poskytujú, aj keď iba nezmyselnou predstavou, že...“

„... sú odpudiví!“

„... vraj vyzerajú ako mýtické monštra... ja neviem... žeby nejaký kostým?“

„... a údajne ich bolo nesmierne veľa!“

„... asi sa jej niečo zdalo. Prepína sa. Trávila predsa večer v Nočnej knižnici...“

„... nevyspatá...“

„... ale vraj hovorila, že...“

„... a prečo nikto nikdy nevidel ich dievčatá? O nich sa predsa tiež hovorí, že existujú...“

„... starajú sa o ne ako o kvetiny, dievčatá im predsa vládnu...“

„... všetky?! No vidíš, celé je to kravina! To by žiaden chlap nezniesol! A kde by ich asi tak schovávali?!“

Šepot a potlačovaný chichot, keď sa ďalej rozoberala nadvláda dievčat.

Zo všetkých strán sa školskou jedálňou šírili tiché reči, tlmený smiech aj pohoršené povzdychy, nikomu sa však v hlase nedala uprieť určitá dávka dychtivosti po informáciách.

Prešiel si rukou cez hustú gaštanovú šticu, aby mohol pod dlaňou nenápadne žmurknúť na Iris, ktorá sedela šikmo oproti nemu.

Iris, moja nádherná žena! – presne tak nad ňou Mirón, krásny sedemnásťročný mladík s hĺbavými tmavomodrými očami, rád premýšľal. Zakaždým sa ho už len pri tejto krátkej, výstižnej myšlienke zmocnila horúca a stále príliš mäťuca a úzkostlivá túžba.

Iris mu nedala najavo, že si jeho žmurknutie všimla, hoci si bol istý, že jej neušlo. Síce bola od neho o rok staršia, ale to nebolo dôvodom utajovania ich vzťahu. Dôvod skrývať sa vlastne neexistoval, akoby zdanlivo neexistujúce veci a osoby boli jeho úchylnou záľubou. Tajomstvo bolo skrátka vzrušujúce, o tom predsa vedel svoje. Všetky ich spoločné tajomstvá tvorili vzájomné neviditeľné spojivo, ktoré ich lásku konštantne prehlbovalo.

Všetky hlavy pri ich stole sa skláňali k vyleštenej doske a sprisahanecky si šepkali, len ona zostala vystretá, vďaka čomu žiarila ako rozkvitnutá klívia. Navyše bola výrazná pre svoje ryšavé kučery. Rezervovane si do úst vložila vidličku a konečne na neho uprela zrak. Nerozlúštil jej odkaz. Bola koketná či znepokojená? Pravdupovediac, s ohnivými vlasmi, úzkymi modrými očami a vysokými lícnymi kosťami mu aj

v školskej uniforme pripadala skôr ako zhmotnená koketéria než študijný typ.

Dievčatá nosili sukne stiahnuté bordovým opaskom s veľkou mašľou a chlapci mali vo vestách zapravené vínové kravaty.

Miloval ju do zbláznenia! Mirón si bol vedomý svojej absolútnej odovzdanosti Iris, ale neostávalo mu iné, len sa s tým zmieriť. Prvé ženy sú výnimočné. Držia v rukách moc, o akej ani len netušia. Majú svojho chlapca pevne v hrsti, je ich neoficiálnym snúbencom, navždy! Minimálne si to myslia, tak ako si to myslel aj Mirón od noci, keď mu dovolila všetko, po čom jeho pubertálne srdce od prvého momentu pískalo.

Hoci Iris nikdy nepôsobila, že by bez neho nedokázala žiť – votrela sa mu do podvedomia zdrvivá myšlienka, no vzápätí sa rozplynula v blaženosti, keď mu po lýtku prešla okrajom topánky. Odvrátil zrak, aby náhodou neočervenel.

„... povedala, že videla chlapcov od Alíc, že sa nemohla zmýliť! Moja sesternica ju pozná...“

Znova k nemu doľahol šepot šíriaci sa nad jedáľenským stolom.

„Nie, nie. Nemožné!“ oponovala krátkovlasá blondínka. „Alice neexistujú, je to len miestna historka. Rozumiete, každé mesto má svoju legendu a toto je tá naša. Ak by to bola pravda, dávno by o nich niekto zistil komplet všetko.“

Nikto predsa nemôže byť slobodný voľnomyšlienkar a nepútať pritom na seba pozornosť, horko si pomyslel Mirón.

Sledoval, ako sa nad obedmi všade vôkol neho utvorili rozvravené skupinky preberajúce horúcu novinku.

Jedáleň, ladená do sivých tónov, bola extrémne strohá. Kameň na stene – sivý! Tienidlá na lustrach – sivé! Chcelo sa mu

vracať. Nie fyzicky – vidličku otrávene zapichol do plátku mäsa –, chcelo sa mu vracať psychicky. Koniec koncov, k ušiam mu doliehali samé nepodložené vývratky, smiech sa mu v hlave menil na opičie škrekry a ešte aj sinavosť, uprostred ktorej sedel, mu pripomínala natrávené, skazené jedlo!

Osprostené opice! Všetci do jedného! Mozgy vypláchnuté dobou, ktorá sa prezentovala ako éra dokonalosti!

Už desaťročia bol v kurze minimalizmus, čo však neznamenalo, že by boli ľudia prinútení zariaďovať školy, byty a kancelárie v jednotnom štýle. Nič sa predsa neprikazuje, všetko je dôsledok prirodzenej túžby po zaradení sa do lepšej spoločnosti. Nátlaky však prichádzali spod povrchu, to vedel a cítil každý – nieže sa odlišíš, inak neznesiem pohľady, ktoré na nás budú iné rodiny vrhať!

Kedysi, v počiatkoch, sa celý proces nazýval „Obnova spoločnosti“. Po dlhej depresii v podzemí sa ľudia nechali nainfikovať uniformnou dokonalosťou, ktorá mala zaručiť, že sa morálne už nikdy neklesne tak hlboko, aby sme sa opäť museli naučiť žiť v strachu z budúcnosti.

Existenčná úzkosť je príliš mocný pán nad osobnosťou, aby naučil ostatných myslieť kolektívne, teda bezpečne. Výsledkom okrem iného bolo aj to, že tento vysoko módný štýl sa proste *páčil všetkým!*

Problémom teda bolo, že súčasné nové „osvietenstvo“ prišlo po takmer storočí hroziacich, prebiehajúcich a skľučujúcich sa vyostrovaných konfliktov, nad ktorými viseli hrozby nepredstaviteľne desivých zbraní hromadného ničenia a ktoré celé generácie rodín prinútili žiť v každodennom stave podvedomej hrôzy. Každý deň prebiehal v opare napätia, krátiaceho sa dychu, tlčúceho srdca a umelých

úsmevov venovaných svojim deťom. Lenže potom nastal masívny nádych. Áno, ľudia sa konečne zhlboka, uvoľnene nadýchli. Svet sa vymanil z marazmu spôsobeného konfliktmi a vojnami, obrodil sa.

A preto si momentálne nikto nevedel predstaviť, že môže existovať niečo lepšie, miernejšie a priateľskejšie ako ovzdušie, ktoré práve dýchali.

„Alice sú skutočné!“ hnevľivo odsekol starší študent.

Mirón sa viditeľne strhol.

„Sú reálni. A pokúšajú sa opäť priviesť do sveta anarchiu a začínajú v našom meste! Zasievajú vzdor a rozklad. Presne tak sa to celé kedysi začalo. Anarchiou! Anarchiou ako v piatok pri Nočnej knižnici.“

S Iris si vymenili krátke, nič nehovoriace pohľady.

„Prečo by mali rozpútať anarchiu?“

„Pretože nás nenávidia!“

„... prečo by nás mali...“

„Lebo! Bodka! Sú to skrátka nevybúrené zlé deti, ktoré si neuvedomujú, že sa pohybujú po tenkom ľade!“

Konečne niečo naozaj chápeš. Nenávidíme vás! – pomyslel si Mirón a povolil si uzol na kravate. Iris ho kopla do členka a zamračila sa.

Netvár sa tak nervózne! – tentoraz k nemu vyslala zrozumiteľný odkaz.

Isteže vás nenávidíme! – ďalej sa venoval svojim myšlienkam a ignoroval ju.

Vosvete, kdesa podľa mnohých členov komunity Alíc obnovil stredoveký systém, v ktorom sa povolania prenášali z pokolenia na pokolenie, prebral sa ázijský systém dokonalej organizácie a celé národy sa premenili na čosi ako obrie svojpomocné

skupiny, aby sa čo najviac zabránilo sporom, dohadom a chaosu, zaručene muselo existovať zopár nenávistných jedincov, ktorých to celé absolútne nebavilo!

Tak napríklad všetci, čo sa ocitli na školách podobných Mirónovej, vedeli, že ich životom budú čísla. Ekonomiku smeli udržiavať, prepočítavať, riadiť a účtovať iba ľudia ako on, Iris... a ostatní, čo sa tu bezstarostne smejú, hašteria alebo si len porovnávajú fámy o incidente pri Nočnej knižnici.

„Nie, počkaj, toto mi fakt vysvetli. Prečo by k nám mali cítiť nenávisť? Sme predsa mierumilovní a v istom zmysle dokonalí, nie? Pracujeme na svojom osude, neubližujeme si a do ničoho iného sa nestaráme. Ako sa vraví, kde sa končí tvoja sloboda, začína sa moja,“ podotkla bledá bruneta.

Typická predstaviteľka svojej doby, v sekunde mal chuť zahrdúsiť ju ako sliepku: poslúcham, robím si svoje a považujem sa za perfektnú.

Ale Mirónovi bolo jasné, že nikto skutočne nevidí do komunity Alíc. Nikto nedisponoval s ničím viac ako s niekoľkými povrchnými domnienkami. Boli ako olejová škvrna perliaca sa na hladine priesračne čistého jazera. V prípade, že by ste netušili, kto a prečo si olej vôbec dovolil vyliť.

Mirón uvažoval nad skupinou asi šiestich ľudí od Alíc, ktorí sa vybrali do baru v ich obvyklom oblečení. Chlapci síce nemali masky, ale odlišovali sa dostatočne na to, aby ich vyhodili za nevhodné oblečenie. Vtedy pravdepodobne prvýkrát niekto zočil aj Malú Alicu. Z ich strany zbytočný risk, hlúpa provokácia, pre ktorú však Alicia ani brvou nepohla. V konečnom dôsledku vtedy aj tak nikto neuveril, že sú skutočne *od nich*. Lenže práve podobné excesy podnecovali lokálne mýty a udržiavali ich živé.

Avšak piatková noc...

„... vidím, že pochybuješ. Lenže ona vyhlásila, že mali na tvárach zajačie masky,“ ozval sa príliš nahlas jeden pehavý študent s nezdravou pletou, „a oblečení boli veľmi podobne ako tí, ktorých vtedy vyhodili...“

Prestaň si spájať súvislosti, ty jebákmi posiaty pako! – Mirón si zahryzol do spodnej pery.

„No ty si nám ale múdručký!“ nakoniec sa drsným hlasom ozvala samotná Iris a posmešne po ňom fľochla. „Tak pokračuj a šír poplašné správy, aby sme sa všetci triasli od strachu z fiktívneho bubáka, ktorý nám vnesie nepatričnú anarchiu do našich dôsledne naplánovaných dní! Šírenie poplachu o Aliciach by malo byť trestné, ježiši!“

Na ich rozprplané obedy dosadol nervózny smiech. Aj Mirón sa pridala, podobanec zostal červený ako paprika.

Lenže Doriani to výberom miesta, na ktoré ich zámerne vylákali, skutočne prehnali. V poslednom čase sa zdalo, akoby ich chceli silou mocou všetkých raz a navždy vytiahnuť na svetlo sveta. Lenže oni netúžili po ničom z toho – po verejnosti, po *dôsledne naplánovaných dňoch*.

Túžili len byť... *sami sebou*.

Mirón sa prestal smiať, aj tak nebol veľmi presvedčivý, a s krčovitým úsmevom sa poobzeral po jedálni. Zachytil vážny pohľad jedného študenta. Mal modré vlasy, až šokujúco svietil. Poznal ho. Aj on bol tým, ktorí si vraveli „chlapci od Alic“. A naproti nemu sedela a tiež na neho hľadela jeho slečna. Malá Alicia.

Potom sa k Mirónovmu stolu otočilo akési hnedovlasé dievča. V dlhočiznej záplave vln farby tmavej čokolády jej svietili zlaté

odlesky. Vidlička jej zastala na pol ceste k ústam. Mala veľké, hnedé a zvedavé oči. Poburujúco sa mračila, no jej pozornosť ju zrádzala. Aj napriek konzervatívnemu postoju, ktorý sa veľmi snažila prejaviť, dávali jej veľké a otázkami zaplnené oči nesúhlasnému výrazu na frak.

O tej nevedel nič. Nepoznal ju.

Ale nepáčilo sa mu, ako ho pozorovala. Akoby na ňom bolo čosi, čo ho prezrádza.

Rýchlo sa odvrátil. Rozhodol sa radšej nechať jedlo jedlom a vypariť sa do triedy.

Kapitola 2

PREDTÝM

Keď ho zbadal, ako na konci nákupnej zóny nastupuje do výťahu, vôbec nepremýšľal. Skrátka sa len rozbehol za ním. Šikovne kľučkoval pomedzi ľudí – nízky a vskutku tenký chlapec v školskej uniforme. Pod golierom bielej košeľe mu poskakovala sivo-čierna viazanka, ruku držal na taške zavesenej cez plece, akú mali tisíce, lenže na tej jeho bola na hnedej koženke vyšitá špirála z rôznofarebných gombíkov.

Dvere výťahu sa pohli a Kryspian zrýchlil. Nikto mu nevenoval pozornosť. Bol iba ponáhľajúcim sa študentíkom s okuliarmi s čiernym plastovým rámom, ktoré mu hravo sedeli na úzkom nose. Pôsobil bezúhonne. Neškodne. Aj preto nevyzeral ani na svojich osemnásť. A potom ešte pre nevinné belasé oči a alabastrovú milú tvár.

Dvere sa už-už zatvárali. Mal na neho dobrý výhľad, opieral sa o drevenú stenu – oveľa vyšší než on, čiernovlasý, v modrom športovom saku, ktoré ho nezväzovalo ako školská uniforma. Osvetľovali ho obdĺžniky neónu, chaoticky vystupujúce

pomedzi karamelové obloženie výťahu. Lahostajne sledoval, ako sa Kryspian približuje, ale možno ho ani plne nevnímal.

No keď už boli dvere takmer zatvorené, okuliarnatý chlapec spravil nečakaný manéver. Skoro až tanečne sa zvrtol, ocitol sa bokom zužujúcej sa škáre, jemne zdvihol ruky, šmykol sa podrážkami po podlahe a na poslednú chvíľu vkĺzol dnu.

Ticián iba podvihol obočie a ďalej sa tváril neutrálne.

Šikovné dieťa, preletelo mu jeho predčasne dospelou dsaťtriročnou hlavou. Nedokázal si pomôcť a ďalej na neho civel.

Študent sa totiž oprel o vedľajšiu stenu, svetelné pásy mu lemovali neurčito hnedé vlasy, kde-tu s ponuro medeným odleskom, a spoza rámu okuliarov ho sám s jemným úsmevom pozoroval.

Kryspian k nemu vytácal tvár a uvedomoval si svoj úsmev. Čiernovlasý bol od neho naozaj o dosť vyšší, lenže to bola väčšina chlapcov. Bezpochyby sa však nemýlil. Vzdula sa v ňom horúca, impulzívna vlna, ktorá ho nútila vykonávať svoje rozhodnutia hneď a teraz: Je to on!

Poobede ho zazrel pred školou s Violet. Už na prvý pohľad sa pre čosi hádali. Kryspian sa k nim cez trávnik blížil rovnako rýchlo ako pred chvíľou k výťahu, pretože ten prašivec si dovolil na Violet, jeho sladkú gombičku, zdvihnúť ruku a pohroziť jej otvorenou dlaňou. Lenže hádka sa skončila rovnako rýchlo ako vznikla. Violet sa odrazu zvrtila a utiekla, obaja mu kamsi zmizli, skôr než sa mu ich podarilo dosiahnuť.

Ale svet je malý. Predovšetkým ich svet je prekliato malý a dusivo nepriestranný. A ich chodníky sú vopred dané a vyšliapané a hľa, tu je! O necelé dve hodiny ho znova stretol.

Vysoký mládenec ho už začínal sledovať mierne zaražene, keďže Kryspian si pomalým pohybom zložil okuliare

a s pohľadom aj naďalej upretým na jeho tvár si ich vložil do vonkajšieho vrecka na sivom saku.

Ak by ho Ticián poznal, vedel by, že keď si Kryspian istým spôsobom skladá okuliare, ide o varovanie, ktoré nikto v jeho okolí neberie na ľahkú váhu.

Niečo však inštinktívne šípil a náhle ostal ako uhranutý. Mladíček sa totiž znenazdajky načisto zmenil. Milú tvár mu zastrel tieň chladu, takmer až nežné bledomodré oči sa stali dvoma kusmi ľadu a malý úsmev na mäkkých ružových perách sa premenil na jedovatý, priamočiaro zlovestný.

Po chrpte mu prebehli zimomriavky, ktorým zatiaľ nerozumel. Lenže chlapec opretý o stenu svojou náhlou zmenou vyžarovania akoby doslova vyrástol pred jeho očami. Pozvoľna sa vystrel. Telo sa už neopieralo o svetelnú stenu, ale stálo iba zopár centimetrov od nej.

„Ty!“ precedil cez zuby.

Ticián iba znova podvihol obočie, ale tentoraz sa už tiež obozretne napriamril.

Kryspian chladne pokračoval:

„Už sa nikdy nepribližuj k mojej Violet!“

Až vtedy sa Ticián zatváril skutočne prekvapene. Udivene otvoril ústa, ale kým stihol prehovoriť, chlapcovi sa v stiesnenom priestore podaril odvážny výkop nohou rovno do jeho hrude. Ticiána bez výkriku odhodilo do steny a náraz mu bolestivo vyrazil dych. Chlapec sa bleskurýchlo premiestnil priamo k nemu. Začul, ako mu cvakli zuby, keď mu pästou zdola vrazil do brady. Zvrátilo mu hlavu. Omračujúco si ju udel o stenu výťahu.

Zmocnil sa ho pocit absolútneho bezvládia nad končatinami, keď ho vlastná váha prehla, a potom už len klesal

k podlahe. Rukou sa automaticky zachytil o chlapcovu tašku a stiahol mu ju z pleca.

Podlaha výťahu, oslepujúco vysvietená, sa približovala ako v spomalenom filme. K ušiam mu doľahol kovový zvuk a s neprirodzenou ozvenou v ňom ďalej rezonoval. Kým dopadol, medzi lopatkami ešte pocítil mladíkov lakeť, ktorý celý proces urýchlil.

Stratil vedomie, skôr než na líci pocítil podlahu...

Kryspian sa zohol po tašku a z vrecka si vytiahol okuliare. Keď sa ozvalo cinknutie ohlasujúce, že sa dvere výťahu otvárajú, nasadil si ich na nos.

Jeho ľadový pohľad sa roztopil ako rozohriaty vosk, sebavedomý úškrn sa vytratil, a keď sa ocitol pred hlúčikom ľudí čakajúcich na výťah, znova sa stal vzorne pôsobiacim, až zahanbujúco útlým chlapčatom.

„Nechápem, čo sa mu stalo,“ rozrušene zo seba vyráždal a ustúpil, aby ukázal na ležiaceho Ticiána. „Asi mu prišlo zle, pretože zrazu len tak zamdlel!“

Zopár dospelých sa s veľkým záujmom okamžite vtlačilo dnu, zatiaľ čo Kryspian sa pohotovo prešmykol von a vykročil popri obchodoch k presklenému východu. Nik sa ho ani len nepokúsil zastaviť a spovedať. Vlastne si ho viac nikto nevšímal. Bol predsa taký mladý, očividne subtilný a teraz už aj rozrušený chlapec.

Kráčal so zdvihnutou bradou, vskutku spokojný, a usmieval sa sám pre seba. Ruka uvoľnene položená na taške s gombíkmi.

Bol si veľmi dobre vedomý, že je chybou nedať si pri akomkoľvek fyzickom útoku na tvár zajačiu masku. Možno mu jeho horúca hlava spôsobí problémy, no nateraz všetko hodil za seba.

S eufóriou kolujúcou mu v žilách vyšiel do studeného septembrového dňa.

Kapitola 3

TERAZ

Potichučky prešiel svojou strohou izbou a oprel sa o dvere. Inštinktívne sa pri nich prikrčil a priložil k nim ucho. Veľmi pomaly otočil kľúčom v zámke. Do ticha sa ozvalo jemné cvaknutie. Hoci mu bolo jasné, že zvuk zamknutia rodičov zobudiť nemôže, vyvolal v ňom dojem, akoby práve čosi hodil o podlahu. Zvuky sa v úplnej mlkvosti nepríjemne zintenzívňovali. Len čo sa po cvaknutí, z ktorého mu na rukách skoro vyskočila husia koža, izba opäť ponorila do ticha, Mirón si zhlboka vydýchol a vystrel sa. Odrazu sa cítil ako celkom nový človek.

Z vrecka na čiernej zamatovej veste vytiahol okrúhle hodinky prichytené retiazkou. Stlačením otvoril medený poklop nad ciferníkom a zamračil sa.

„Meškám,“ šepol, ale zvuk vlastného hlasu na neho pôsobil uvoľňujúco. Užival si, že je jedinou bytostou pri plnom vedomí. „Iris mi odtrhne hlavu.“

Jeho „prekrásna žena“ bývala na iných ľudí rovnako prísna ako sama na seba.

Avšak keďže už meškal, zmieril sa s tým. Vlnu blahodarného vnútorného uvoľnenia, ktoré ho zakaždým zalialo hneď po stresujúcom okamihu, keď za nudným a nalinajkovaným životom rodičov konečne zamkol dvere, už viac nemohlo nič narušiť.

Životy svojich rodičov obvykle v mysli označoval dvoma výstižnými slovami – malé a predurčené. Predstavoval si ich ako dva bezvýznamné mravce v mravenisku, v ktorom pred sebou poháňali ešte bezvýznamnejšieho mravčeka, svojho syna Miróna. Mirón, i keď sa nepísal s ypsilonom, mal už v koreni svojho mena „plač“. „Mýro“ znamenalo v gréčtine „plačem“. Akoby vopred tušili, že sa mu bude chcieť plakať od okamihu, keď nastúpi na strednú školu, ktorú absolvovali aj oni dvaja, a pravdepodobne až žalostne zavýjať, keď napokon začne žiť istý druh života, čo dobre poznal už teraz (stačilo sa predsa pozrieť na matku s otcom), keď nasadne na vlak, keď vloží svoju hlavu do slučky, ktorá mu bude pomaly sťahovať krk – bude uháňať po vydratom koľajisku rovnakej budúcnosti, naproti ktorej sa šinuli jeho rodičia a pred nimi ich rodičia... Ani len netušili, že je *hrdina*! Ani len netušili, že je obratnejší a pevnejší, ako by si o ňom čo i len pomysleli, že ak by sa rozhodol jediným pohybom rozlámať stoličku v jedálni, s jej zvyškami by dokázal rozbiť celý ich svet, s jednoduchou eleganciou by po sebe zanechal iba trosky a zopár matkiných slz. Možno by sa ani nezadýchchal.

Mirón si neodpustil, aby od dverí ešte neprešiel k zrkadlu pri bielej tehlovej stene, cez ktorú natiahol šnúru s visiacimi žiarovkami. Izbu mal sterilne svetlú a poloprázdnu. Jediné, čo ju ozvlášťovalo, i keď ani zďaleka nerobilo prívetivou, boli jeho kresby ledabolo pripnuté pod svetlom žiaroviek. Zo steny na neho zízali temné obdĺžniky, ceruzou načmárané pošmúrne lesy, plné divo pôsobiacich mačiek a hybridných zajacov, ktoré

s atypicky veľkými vycerenými tesákmi vykúkali spoza stromov či neupravených krov. Na mnohých obrazoch sa dali nájsť len pri bližšom skúmaní.

Utiahol si prehnane veľkú kovovú sponu, gravírovaný obdĺžnik, čo mu sťahoval žabó spočívajúce na veste, a povytiahol si golier bielej košele, aby mu obopínal celé hrdlo. Odstúpil s úmyslom zhodnotiť svoj vznešený vzhľad. Páčilo sa mu, čo vidí. V tmavých nohaviciach vyzeral štíhlo a vyšší ako v skutočnosti. Hľadel sám na seba a opäť cúval, tak trochu zaľúbený do vlastnej bledej tváre s plnšou spodnou perou, až ho zastavil cinkavý zvuk, keď topánkou narazil do čohosi, čo mu stálo pri posteli. Prekvapene sa obrátil a kvokol si.

Spod postele sa vykotúlala prevrátená sklenená fľaštička, ktorá mu sadla akurát do dlane. Fľaštička, vybrúsená do predĺženého drahokamu, mala hrdlo previazané modrou stuhou, na ktorej bol pripevnený štítok. Mirón sa pousmial, keď ho pootočil.

Niekedy sa domnieval (a nebol sám), že dievčatá mali od Alice požehnanie pri čítaní *tej knihy*. Mali dovolené viac ako chlapci. Ich lojálnosť sa totiž dokazovala aj tým, že bez pochybností dodržiavali základné pravidlo – nečítať *tú knihu*. Jeho vlastná matka mu ju raz nanucovala ako najkrajšiu rozprávku pre dušu dospievajúceho. On sa však urputne bránil, odmietol ju zobrať do rúk, rovnako ako si nikdy nepozrel žiadnu adaptáciu v akomkoľvek médiu, čomu sa, mimochodom, tiež museli vyhýbať. Klamal by však, ak by tvrdil, že ho nelákala. Ba práve naopak. Tak veľmi ho lákala, že knihu jedného dňa natrhal na drobné kúsočky a spálil ich nad sviečkou.

Na štítku totiž stálo niečo, o čom si bol istý, že s knihou súvisí: *Vypi ma!*

Zvlášťne...

Schovávať mu v izbe drobné darčeky bolo Irisiným koníčkom. Nedokázal zistiť, ako sa jej to darí. Skryšie musela nachádzať v okamihoch, keď na stotinu sekundy privrel viečka či sa obrátil k oknu, aby zatiahol roletu, keď u neho potajme trávila noc, pretože inak z nej hádam vôbec nespúšťal svoj hlboko zamilovaný pohľad.

Modré víno bolo jeho obľúbené. Odkrútil uzáver a jediným dúškom, prehnutý ako luk, so slastne privretými viečkami a s pocitom, akoby sa napil priamo z dlaní svojej milenky, blankytnú tekutinu vypil. Stále sa usmievajúc, vrátil fľašku pod posteľ. Hádam mu meškanie nakoniec odpustí, keď mu z pier ochutná svoj vlastný darček. Kým kľáčal, zaváhal, či si nezobrať aj masku. Ležala na veži z kníh na nočnom stolíku.

Postavil sa. Ramená mu akoby automaticky zmeraveli napätím, paže sa ostrážito držali od bokov. Stávalo sa to vždy, keď sa prezliekol do vecí, v ktorých dole bežne chodil... a prežíval skutočný život. Zvážnel.

Prázdne otvory masky nevidomo civeli do stropu a strašidelne pokrivený kovový cviker odrážal medové svetlo lampy, čo vyzerala ako vysvietený glóbus. Vo všedné noci nepredpokladal nutnosť nasadiť si masku a biť sa za vlastnú slobodu mysle a času. Lenže časy sa pozvoľna menili a pod povrchom tohto unaveného mesta už neublali iba oni, ale aj čosi, čo sa na nich citeľne a nezvratne chystalo vrhnúť...

Nakoniec ju rázne schmatol a zamieril k šatníku. Roztvoril ho. Šatník bol taký priestranný, že ak by bol prázdny, dalo by sa v ňom poprechádzať. Prudko rozhrnul vešiaky s oblečením a znova si kľakol.

Patril už k tretej generácii Alíc, čo znamenalo, že niekto iný vymyslel spôsob, ako žiť dva životy, že niekto iný vybudoval to,

čo on užíval ako samozrejmosť. Doslova sa namakal na podzemných priestoroch, ktoré bolo potrebné značne prispôbiť a zariadiť, aby im vyhovovali. Nieкто, kto z nich vymietol zmar ľudí, ktorí v nich v najvyhrotenejších časoch prežili roky, ktoré im už nik nevrátil. Lenže podobné úkryty boli v istom období nevyhnutnosťou, ak ste chceli žiť bezpečne. Boli natoľko nevyhnutné, že boli pre zdanie pohodlia vybudované s neskrývanou pedantnosťou. Stali sa mestami pod mestami, príbytkami pod príbytkami. Prepojené a napokon... dobrovoľne zabudnuté, ba dokonca aj čosi viac. Po „Obnove spoločnosti“ sa totiž stali zakázanou časťou miest. Vchody sa zatarasili a prestali používať. Bolo trestné preliezať do nich. Vo vyspelej spoločnosti nemali viac svoje miesto, pretože táto spoločnosť si cenila mier viac ako čokoľvek iné v celej svojej histórii.

A Mirón bol tomu bezmennému niekomu nesmierne vďačný za to, že to riskol, vliezol dnu a odhalil ich potenciál.

Ostatní mali podľa jeho názoru skrátka smolu. Väčšina minimalistických bytov totiž okrem dekadencie už naozaj neskrývala nič viac, kryty boli zaliate betónom alebo poistené železnými plátmi. Tak veľmi si dnes ľudia verili (respektíve vo vlastný zmysel vyššieho dobra) a tak veľmi neznášali minulosť.

Tí ochudobnení si potom o Aliciach iba šepkali pri obede a považovali ich viac-menej za rozprávku, pretože si nevedeli predstaviť, kde by vlastne ako komunita fungovali, kde by trávili čas a plánovali výstrednosti.

Kde?

V naučenej postupnosti zatlačil rukou na podlahu. Vravelo sa, že prízemné byty kedysi prechádzali priamo do úkrytov, a bola to pravda. Keď poklop, už dávno zbavený svojej najťažšej kovovej vrstvy, povolil a zdvihol ho, z tmy pod ním sa vynorili

schody, ktorých prítomnosť skôr tušil, než videl. Bez rozmyslu do zívajúcej prázdnoty skočil a šikovne dopadol niekoľko schodov pod šatník.

Ocitol sa medzi priam klaustrofobicky úzkymi stenami. Schádzal dole. Dojem ničoty ho sprevádzal dlho, ale od istého bodu začal slastne odznievať. Čím nižšie zostupoval, tým zreteľnejšie k nemu doliehal záhadný šum. Sprvu sa mu vlnil okolo podrážok, následne sa pomaly posúval čoraz vyššie, akoby sa doň celý ponáral.

Zvuky boli stále výraznejšie. Začínal v nich rozoznávať hlasy. Hudbu. Smiech. Šírili sa chodbami.

Boli hrdinovia.

A ich blízki to vôbec netušili.

Pravdupovediac, neočakával dnes žiadne nepríjemné prekvapenie. Iste, odhalenie pri Nočnej knižnici bolo potrebné vysvetliť Alici, ale pochyboval, že nevďačná úloha pripadne práve jemu, šlo by o priveľkú náhodu.

Konečne ich zbadal. Postávali uprostred miestnosti s vysokými stropmi. Nebola jediná svojich rozmerov, ale komplexu, v ktorom sa zdržiavali najviac, dominovala a obklopovali ju menšie priestory. Prešľapovali tam všetci zúčastnení stretu s Dorianmi. Nepokojne sa mrvili, akoby nik nedokázal pokojne stáť. Obrovskú miestnosť z tmavého kameňa presvetľovali závesy, reťaze svetiel a klasické diela, poväčšine plagáty v patinovaných rámoch.

Pódium dnes zostalo prázdne, avšak o čosi neskôr určite niekto niečo zahrá, mali predsa dve amatérske kapely.

Šachovnicovú podlahu pokrývali odlesky žiaroviek, sviec a zamatových sukni.

Keďže úsporný štýl sa stal novým dizajnovým náboženstvom, ešte pred zapečatením sa dole ocitli odsunuté rôzne kusy nepotrebného nábytku a nemódnych drobností, ktoré stačilo zreparovať alebo skrátka ponechať vo svojej zašlej kráse.

To bolo asi jediné vysvetlenie, prečo sa ešte aj v súčasnosti, teda priamo dnes v noci, dievčatá pochechtávali nad delikátne zdobenými kvetovanými šálkami čaju v biedermeier štýle, ktoré by ste už nikde inde nenašli. Starožitníctva totiž zanikli. Minulosť bola nepriateľ. A oni si tu sedeli v boxoch čalúnených tmavomodrým a červenkastým velúrom a zlomyseľne sa chichotali, koniec koncov ako vždy, keď chlapci čosi kolosálne spackali. Pretože ony sa k ničomu veľkému nikdy nepridali. Feminizmus sa u nich končil pri žene, ktorá ich viedla. Dievčatá a zženštilí gejovia sa prosto nikdy nepriplietli k ničomu, čo by mohlo viesť k fyzickému násiliu.

Rainer, ten modrovlasý, čo navštevoval jeho školu, pred sebou s jemným poloúsmevom držal dlhý a hlboký podnos. V červenej látke vyplnených priehlbínach ležali starožitné kovové kľúče. Motýlie držadlá trčali dohora, previazané čiernymi stuhami. Rainer mal oblečený dobre padnúci ľahký kabátik a na košeli károvaný garnír. Podnos pred sebou držal nehybne a až s posvätnou úctou, keď obchádzal tichý polkruh chlapcov. Pri každom jedincovi sa krátko zastavil, aby si mohol náhodne vytiahnuť svoj kľúč a nateraz ho schovať do dlane.

Mirón vždy bez váhania vytiahol tretí v treťom rade, prípadne najbližší nasledujúci, a spravil to aj teraz. Zovrel v dlani tretí kľúč.

Keď si však uvedomil, aký je krátky, zrazu len pozvoľna privieral viečka, prehĺtajúc náhlu a vlastne dosť detinskú nervozitu. V ušiach mu znelo cinkanie lyžičiek o porcelán, ťukanie kanvičiek s mliekom nakláňajúcich sa nad zlatistou tekutinou, ktorej vôňa pre neho znamenala „Alice“.

Znova otvoril oči. Rainer zastal a s nemiznúcim úsmevom pohľadom rýchlo prebehol po ich tvárach.

Žalúdok mu zovrela sklúčenosť.

Občas je najťažšie zo všetkého skrátka otvoriť ústa a hovoriť...

„Ukážte mi kľúče, aby sme to už celé mali z krku,“ pobavené ich vyzval.

Otvorené dlane sa takmer synchronizovane natiahli pred seba a hneď bolo jasné, ktorý zo všetkých rôzne dlhých kľúčov od neexistujúcich dverí je najkratší. Oproti ostatným mu chýbal značný kus.

Mirón sa nešťastne zadíval na svoj mikrokľúčik, čierna stuha mu smutne previsala cez prsty. Rainer s chuťou vyhlásil:

„Mirón, hybaj hore, Alica ťa očakáva.“

Kdesi od chrbta k nemu doľahlo dievčenské prsknutie, čosi medzi pobavením a neveriacim odfúknutím. Obzrel sa ponad plece. Iris (na plamenných vlasoch jej spočívala čelenka plná antracitových kvetov) jednou rukou držala šálku s čajom a druhou si pod krkom zamyslene pohľadzala brošňu s kameou. Jej prstík s načierno nalakovaným nechťom zmyselne prešiel z brošne na jej šiju a skončil až medzi jej perami. Síce ho prebodávala tvrdým pohľadom, ale jej úsmev bol veľký, zúbky ako perličky sa jemne zahryzli do prsta.

Vedel, že keď sa zachová ako chlap, dostane odmenu.

Keď sa mu nervozita z prihliadajúcich sa Alíc zmiešala s nervozitou, ktorá mu zvierala slabiny, dokázal sa vystrieť a s hrdo vztýčenou hlavou prejsť k stene, kde kovovými schodmi vystúpil až k plošine, z ktorej viseli nazbierané oblúky šarlátového divadelného závesu so zlatými strapcami. Pristúpil k nenápadným čiernym dverám.

A za nimi ho očakávala *ona*.

Všetko sa vraj začalo *tou rozprávkovou knihou*, ktorú mali zakázané čítať, len každá Veľká Alica mala vo svojej knižnici azda stovky výtlačkov. Písalo sa v nej niečo o tom, že každú chvíľu smieme byť niekým iným...

Mirón zastal na prahu Alicinho budoáru a celkom mimovoľne si pred sebou spojil ruky ako školáčik.

Jej závesové kráľovstvo, temné, šarlátovo-zlaté, plné karmínu a ruží, čo bola jej obľúbená farba a obľúbené kvety, sa zdanlivo rozprestieralo donekonečna. Jednotlivé oblé závesy, malé opony, za ňou v dlhej miestnosti vytvárali ďalšie a ďalšie časti.

Niekde tam sa nachádza aj tajná knižnica, vravel si Mirón a nechápal, prečo nad ňou vôbec uvažuje, pričom jeho indigové oči sa spojili s jej hlbokými zelenými, ktoré na neho pokojne uprela.

Nerozumel svojim pocitom. Nervozita sa v ňom stupňovala, až mali jeho prsty blízko k trasu. Pritom si bol vedomý faktu, že ich komunita nie je postavená na bezpodmienečnej vláde, ale prirodzenom rešpekte pred najcharizmatickejšou z nich.

Alica bola vysoká a štíhla. Stála za zaoblenou pohovkou z vínového zamatu. Vedľa pohovky sa o stenu opierali dve masívne zrkadlá s vyrezávanými pozlátenými rámami, vyššie ako ona sama a mierne pootočené k sebe. Oblečené mala široké čierne tričko s obrovským červeným srdcom, na hrdle gotický nákrčník a úzke čierno-biele pruhované nohavice. Keď si rukou v čipkovanom návleku previazanou červenou mašľou vkladala cigaretu do dlhej čiernej špičky, nespúšťala z neho uhrančivé oči s dymovými viečkami.

„Mirón... však?“ prehovorila hlbokým, takmer upokojujúcim hlasom.

On sa však nedokázal naladiť na jej vlnu. Šokovaný vlastnou zamlknutosťou, s pocitom malosti v jej kúzelnom kráľovstve, len stroho prikývol. Odrazu akoby nevedel, ako od seba oddeliť pery a prehovoriť.

Alica si potiahla zo špičky a s povýšene zdvihnutou, trochu ostrou bradou k nemu vyfúkla dym. Jej tvrdý výraz ladil s krátkymi tmavohnedými vlasmi, podvihnutými a začesanými dozadu, s poprepichovaným uchom a podholeným spánkom.

Odkiaľsi zdola k nim doliehala lahodná ťahavá hudba.

Keď vyšla spoza pohovky, Mirón ako uhranutý pozoroval odraz jej štíhlej postavy, ktorá sa v rôznych uhloch objavila v zrkadlách. Náhle mal dojem, akoby na neho ktosi uvrhol kliatbu. Zostal zamrazený, skrehnutý nepokojom a onemený.

„Tak mi porozprávaj, čo sa stalo,“ vyzvala ho a posadila sa doprostred pohovky, prehodiac si nohu na vysokej platformovej topánke so srdcami cez druhú nohu.

Ich Alica mala tridsaťšesť rokov. Vedeli, že o štyri roky odovzdá žezlo svojej nasledovníčke a zmizne.

Keď prehovorila, Mirónom takmer šklblo. Znova pozrel do jej magických zelených očí, ktoré ho neochvejne a autoritatívne držali prikovaného na mieste.

Komunita, do ktorej patrila (i keď vzhľadom na úctu a tras, čo sa ich zmocňoval v prítomnosti Alice, by ich pozorovatelia mohli považovať za kult), bola založená na lenivej, zábavnej a súdržnej slobode, kde sa nikto nevyťahoval vekom ani ničím iným, a predsa... ľudia „pod“ Alicou mali nanajvýš dvadsaťdeväť. Nebol si teda istý, čo sa s ním deje, ale neochotne si uvedomoval, že ho zrádza pochabá bázeň sedemnásťročného pred jej vekom.

„Nuž... tak trochu sme sa... no,“ habkal, „prezradili.“ Spravil zopár krokov k nej, ale keď si spomenul, že mu neponúkla miesto na sedenie, ostal stáť pred jedným z kresiel, ktorého sedacia časť aj opierka pripomínali obrie kvety ruže. Na jednom z nich driemala snehobiela mačka.

„Potrebujem vedieť podrobnosti,“ chladne sa usmiala a potiahla si zo špičky.

Mirón sa teda zhlboka nadýchol, rušený svojím dvojitém odrazom v obludných zrkadlách. S vyschnutým hrdlom sa rozrozprával, tak trochu prekvapený, že to vôbec ide.

„Kuriér priniesol správu od Dorianov. Bola plná posmeškov a sprostých slov. V skratke – opisovali nás ako zbabelcov, ktorí nemajú na to, aby im v noci čelili v parku,“ túžil všetko čo najrýchlejšie vychrlieť, no zdalo sa mu, že slová z neho pod jej drobnohládcom lezu mučivo pomaly. „Našli sme ich. Strhla sa bitka. Lenže potom sa tam zrazu objavilo to dievča. Taká obyčajná pipka. A jačala ako pominutá. Niečo, že Alice sú tu, že existujú... Vtedy sme si uvedomili, že sme v riti, teda...“ odkašlal si, „pri Nočnej knižnici. Stiahli sme sa. Okamžite.“

Zmlkol a uvažoval, či to bolo dostatočne podrobné. A prečo, preboha, použil slovo „rit“?!

Alica sa viac vystrela. Nevyzerala, že sa hnevá, len takmer matersky, so zábleskom nehy v ostrej tvári, podotkla:

„Ste ako mladé samččky v ruji. Stále len hryziete, bojujete hlava-nehlava, naparujete sa a odháňate každého protivníka, ktorý sa priblíži čo i len na kilometer, nevidíte naľavo ani na-pravo, iba si tvrdošijne idete za svojím cieľom,“ podvihla obočie. „A väčšina z vás po príchode za odmenu kopuluje.“

Vážny Mirón mlčal, len sa urazene zamračil. Miešala sa v ňom hanba so spurnou zlosťou.

Ukázala na kreslo.

„Posaď sa, samček.“

Dlhým gestom zahнала hluchú bielu mačku, ktorá sa hneď prebrala.

„Škľabka, vypadni.“

Mačka skočila pod okrúhly stôl, z ktorého splýval červeno-biely tyl pošíty srdcami.

Váhavo sa posadil.

Po jej oslovení „samček“ mu na tvári vyskákali ružové škvrny. Pálčivo si ich uvedomoval a nevedel sa zbaviť pocitu, že mu vidí až do žalúdka. Ruky si vyložil na veľké zelené listy z dreva.

Ktohovie, kto jej tie kreslá bol schopný vyrobiť?! Čačky, čo ju obklopovali, jej šli dievčatá.

Alici neušlo, že pôsobí ako odsúdenec na elektrickom kresle.

Nebola veľmi spoločenská. Keďže v ich komunite sa každý smel venovať tomu, čo má rád, a keďže ľudia sú napokon ako včely, ich záľuby sa už v prvej generácii prekvapivo rýchlo zosúladili. Ani ona sa do ničoho nenútila, no najradšej trávila čas osamelo utiahnutá vo svojom budoári.

Zistila však, že čím menej sa ukazuje, tým väčší rešpekt, ba priam ochromenie vzbudzuje. Stala sa skutočnou sivou eminenciou.

„Naozaj si nikto z vás nevšimol obrovskú budovu knižnice?“ rezignovane si povzdychla nad ich dutosťou.

Stiahol plecيا a zrazu až nečakane emotívne krčil čelo.

„Bola za stromami...“ nešťastne zatiahol a vzápätí dodal: „Doriani nás k nej dovedli zámerne!“

„Isteže,“ skoro až nežne sa usmiala, hoci aj vtedy dokázala pôsobiť rovnako prísne.

Zmätene zaklipkal očami.

„Doriani ma chcú uzamknúť v reťaziach,“ vysvetlila tak stoicky, akoby vlastne o nič nešlo. „Všetkých nás túžia dostať do reťazí, prinavrátiť nás rovno tam hore. Jediné, čo chcú, je násilne vás spojiť s druhou polovicou života, zabrániť vám tráviť noci na mieste, kde očividne smiete byť samými sebou. Rozmýšľať bez obmedzení je nebezpečné.“

Mirón pochopil. Sklopil viečka a smutne prikývol.

Napadlo jej, že na chlapca ho možno až neobvykle rýchlo rozladiť. Strieda emóciu za emóciou.

A presne taký Mirón v skutočnosti bol. Mysel' rozbitá na tisíce kúskov. Rojko. Bojovník. A zároveň stále dieťa.

Naklonila sa k stolu a zahasila cigaretu v špičke. Rukou odtou v čipke opísala ladný oblúk nad poschodovým podnosom plným farebných makróniek a marcipánových ruží. Srdcové šálky čakali na zalatie kanvičkou s horúcou čokoládou.

„Ponúkni sa, Mirón, posilni sa, chlapče, a ešte sa porozprávame.“

Sama si vzala mentolovú makrónku a dvoma prstami si ju s rozkošnickým výrazom vložila do úst, a to rovno na prepichnutý jazyk.

Okrem červene a ruží Alica milovala aj sladkosti. A keďže vodca mal vždy výsady, dievčatá sa starali, aby boli podnosy každý deň naplnené dúhovými dobrotami.

Nechcel ju uraziť, a tak sa natiahol po marcipánovú ružu, rýchlo ju požul a prehltol. Hoci ho už prejav pred touto ženou toľko nedesil, stále bol až príliš nesvoj, aby dokázal okúsiť jej chuť. Hlúpa detská bázeň ho konečne postupne opúšťala, striasal ju, ba dokonca ani prsty sa mu už nechveli. Začínal si spomínať, že Alicu v skutočnosti obdivuje.

Náhle prudko otvorila slastne privreté viečka a pohľadom ho doslova prikovala o operadlo. Hlas sa jej však znova lial spomedzi pier sťa med, jemný a sladký.

„Myslíš si, Mirón, že by sme mali povyliezať ako potkany z podzemných hniezd a na nejaký čas obetovať svoj drahocenný pokoj a lahodné ničnerobenie?“

Keď si uvedomil, čo naznačuje, srdce mu vynechalo zopár úderov.

„Rebelovať?“ hlesol, oči sa mu rozligotali zvedavosťou.

Spokojne sa nad jeho bystrosťou usmiala.

„Áno, rebelovať.“

Črty tváre mu takmer skrehli. Zalieval ho čarovný, krehký, priam neskutočný údiv. V úžase prižmúril oči a závesy za jej chrbtom sa zachveli a stmavli.

„Pýtaš sa ma na môj názor?“ krotko šepol.

„My predsa máme demokraciu, Mirón,“ hlavu jemne naklonila nabok. „Názor každého z vás je dôležitý. Chcem ho počuť.“

Mirón si až teraz plne uvedomil význam jej slov a v spánkoch mu zabubnoval zrýchlený tep.

„Ale Doriani... oni...“ urputne premýšľal a znova sa zmenil. Náhle pôsobil priam až roztržito, ako sa v tom všetkom pokúšal

zorientovať. „V noci sme sa odhalili, veď preto tu som! Snažíme sa predsa zabrániť, aby sa o nás ostatní – a predovšetkým dospeli – dozvedeli. Teda, iste, sme hmotní, nie neviditeľní, takže nehody sa stávajú, každý sa chce z času na čas nadýchať čerstvého vzduchu. Ale kým sme vstúpili k Aliciam, boli sme si vedomí pravidla, že nikto tam hore nesmie nadobudnúť plnú istotu, že naša komunita existuje. Že si tu dole medzi svojimi budeme fungovať slobodomyselne a možno raz niekto príde na to, ako svet zmeniť. No dovtedy budeme trpezliví, neohrozíme sa... A už vôbec sa nik nesmie dozvedieť, kde sa nachádzame! Ale Doriani... nejak... zistili, že sa niekde združujeme, je nás viac a riadime sa svojimi názormi o slobode a rôznorodosti. A domnievam sa...“ na chvíľu sa zarazil.

„Pokračuj,“ vyzvala ho vzápätí.

„V poslednom čase to vyzerá, že tí, čo o nás dosiaľ len tušili, začali Dorianov podporovať v tom, aby nás vyvliekli na svetlo a roztrhali priamo v jadre.“

Tak a povedal som to! Naše podozrenie je vonku! pomyslel si. Cítil sa neskutočne. Dokázal vyjadriť čosi významné, podal jej dôležitú informáciu.

„Presne tak,“ privolila, ale zachovávala si pokoj, ba dokonca aj úsmev, zrkadliaci sa jej v očiach. „Užívajú si verejne neverejnú podporu v podobne provokačných incidentov, aby nás napokon mohli povýťahovať na svetlo a rozvrátiť nás. Lenže čo ak ich predbehneme a povybiehame sami? Všetky rozbúrené samčeky s pocitmi alfa samcov, na ktorých hore čaká more zábavy, ako kocúrov, ktorí sa vyjdú pohrať so svojou prostou, hlúpučkou myšou korisťou.“

„Ale potom by...“ vyrazil zo seba, prsty zakvačil do opierok a rozrušene sa vystrel.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Alica v reťaziach.

Pokud se Vám ukážka líbila, na našem webu si môžete zakoupit celou knihu.